

K A P I T E L 5 1

Jeg bliver farligere, end du aner

Estrid lægger øret mod yderdøren og lytter. Den omstrejfende hund hænger slapt hen over skuldrene på hende.

”Kan I høre det?” hvisker hun.

Magnar, Viggo og Damir lytter. Magnar står med Alriks livløse krop i favnen. Viggo står tæt ind til Magnar og holder fast i et hjørne af Alriks trøjærme.

”Alrik,” hvisker han. ”Alrik.”

Men Alriks hoved hænger, som om han havde været en kludedukke. Under alt blodet er hans

ansigt helt hvidt. Læberne er blålige. Han er blevet bidt af en kirkegrim, og det dør man af.

”Der er nogen inde i huset,” siger Estrid lavt. ”Ssh!”

”Vi skal derind alligevel,” hvisker Damir. ”Magi er det eneste, der kan redde Alrik. Måske er det allerede for sent. Hvilke lægeurter har du, Magnar?”

”Jeg har odinkløver, edderkopperod og alfeglim,” siger Magnar. ”Men det hele er nede i biblioteket.”

Viggo ser på Damir. Kan han redde Alrik? Og er det der overhovedet Damir? For helt seriøst. Den Damir, som Viggo og Alrik har lært at kende, var behåret og høj og stærk. Men da han fik gleipnerrebet rundt om halsen, blev han totalt forvandlet. Han har ikke noget hår på hovedet. Hans øjenbryn er så lyse, at de næsten er usynlige. Han ser kraftsløs ud.

Magnar lægger to fingre på Alriks hals.

”Han har puls. Men også kun lige.”

”Så ti dog stille,” hvæser Estrid og lægger forsigtigt den slappe hundekrop ned på trappen foran huset.

Hun tager et fastere greb omkring sin stav og trykker langsomt dørhåndtaget ned. Døren går op med en knirken.

”Hvad i alverden ...” siger hun.

Alt inde i huset er kaos. Garderobeskabslågerne i gangen er åbne. Sko og tøj ligger hulter til bulter på gulvet. Estrid træder forsigtigt ind.

De andre følger efter. På køkkengulvet ligger der knust glas og porcelæn blandet med mælk og juice. Stolene er væltet omkuld. Knuste æg løber ned ad væggene. Men der er stille nu. Uhyggeligt stille.

”Splat!” siger det under Estrids fod. Hun har trådt på en af Magnars berlinere, og syltetøjet sprøjter ud af den.

I næste øjeblik hører de et skingert skrig.

”Døøøøden dø!”

To imper sidder oven på et skab. Den ene har en hue på, som er lavet af et kattehoved. De skubber fra mod væggen i et forsøg på at vælte det tunge skab.

”Pas på!” råber Viggo.

Magnar når kun lige at træde et skridt til siden, da skabet falder ned mod ham med et brag. Han holder Alrik presset ind mod kroppen. Imperne er hoppet videre til hylden til tallerkener over køkkenvasken.

”Flad!” skriger impen med kattehuen og peger på Magnar. ”Du pandekage! Blive!”

”Ud!” råber Estrid. ”Beskyt Alrik!”

Magnar farer tilbage ud i gangen. Impen kaster en

suppeskål efter ham, men Estrid slår til den flyvende suppeskål med staven, så den går i tusind stykker.

Den anden imp kaster en kogeboeg ned på komfuret og tænder for gassen. En blå flamme slår op og sætter ild til kogeboegen. Imperne bombarderer Estrid, Damir og Viggo med krydderibøtter, flasker og køkkenknive.

Estrid forsøger at slå igen. Men imperne er for hurtige, de hopper mellem skabene, svinger sig i loftlampen, kravler på gardinstangen og smider med ting. Det regner med tekander, kageruller og lysestager. Damir og Viggo holder hver deres bakke foran sig som skjold og forsøger at komme igennem køkkenet.

Endelig rammer Estrid en af dem. Blam! Impen uden kattehue ryger ind i kaklerne over komfuret med et smæld. Den falder bevidstløs ned på den brændende kogeboeg. Flammerne slikker dens hårløse krop. Skindet sprækker som på en grillkylling. Det syder og ryger.

”Alrik!” råber Magnar ude fra gangen. ”Alrik ... han trækker ikke vejret.”

Da Viggo hører det, skal han lige til at styrte ud i gangen, men Damir griber ham i armen.

”Vi skal ned i biblioteket,” siger Damir. ”Det er den eneste måde at redde din bror på.”

Men da de vender sig om mod kældertrappen, kommer der et tykt stykke glasskår farende dernedefra. Så hører de ophidsede impstemmer. Mange stemmer.

”Dræbe! Vi skal!”

”Mange! Vi er!”

En byge af store glasskår kommer flyvende op mod Viggo og Damir.

”Hele kælderen er fuld af imper!” råber Estrid. ”De må have smadret alle syltetøjsglassene! Pas på! De der glasskår kan være dødsensfarlige!”

Estrid er blevet stående i køkkenet og værger sig mod de kasseroller, som kommer farende fra impen med kattehuen. Nu er det, som om staven i hendes hænder er blevet levende. Hurtige fuldtræffere. Den snurrer rundt og støder. Hun har nok at gøre med ikke at tabe den.

Viggo og Damir holder bakkerne op mod glasskårene nede fra kælderen. Viggo kan mærke angsten som en krampe i maven. Alrik må ikke dø. Det må han bare ikke.

På komfuret ligger den døde imp og brænder. En tyk, sort røg fylder køkkenet.

”Du kan dræbe imperne, Damir!” siger Viggo.
”Kan du ikke? Hvis du tager gleipnerrebet af!”

”Så bliver jeg til en tredjedel ulv igen!” svarer Damir. ”Og hver gang jeg bliver til en ulv, får jeg en ny ulvepersonlighed. Det tog mig syv år at lære at tæmme den sidste ulv inden i mig. De første år måtte heksebrødrene holde mig i bur ude i haven om natten.”

”Jamen, du er nødt til det!” skriger Viggo.

”Jeg bliver mere farlig, end du aner,” siger Damir, ”også for jer.”

”Det er gået op for mig,” siger Viggo. ”Har du helt glemmt, da du jagtede mig i biblioteket?”

Viggo tager fat i gleipnerrebet, der hænger som en klud rundt om Damirs hals.

”Gør det alligevel,” siger han bestemt. ”Jeg lover at få rebet på dig igen.”

Damir nikker. Hans øjne er store og bange.

”På tre,” siger Viggo. ”Tænk bare på, hvor dejligt det bliver at bide de små imper ihjel! Et ... to ... TRE!”

Med et ryk hiver han gleipnerrebet af Damirs hals.

K A P I T E L 5 2

Søde vovseeee!

Damir kaster sig ned ad trappen med et brøl. Glas-kasteriet nede fra kælderen standser brat. Viggo kan høre Damirs gøen og brølen, der blander sig med impernes dødsskrig og bønner.

”Søde vovseeee!”

”Fint. Sitte!”

”Kan du give pote?”

Skrigene dør ud et efter et.

Da impen med kattehuen hører sine kammerater nede i kælderen, stikker den af. Med et spring er den ude i gangen. Den farer forbi Magnar og

Alrik og kaster sig begge hovedkulds ud gennem døren.

”Hvad sker der?” råber Magnar.

Men Viggo svarer ikke. Nu haster det. Han samler en bøtte med kanel op fra gulvet. Han og Alrik lavede gleipnerrebet af silketørklæder, som de stjal fra Laylah, så det er mere et langt sjal end et reb. Han binder kanelbøtten fast i den ene ende, så gleipnerrebet bliver til en slynge.

Viggo hører endnu et impskrig nede fra kælderen. Og noget, der lyder som en krop, der bliver sønderflænset. Så bliver der helt stille.

Det var den sidste imp, når Viggo lige at tænke, før han hører en dyb knurren.

Det er Damir. Ulven Damir. Som vil blive ved med at dræbe.

Tag det roligt, forsøger Viggo at sige til sig selv. Det her fikser du! Han svinger gleipnerrebet. Hånden er helt våd af sved.

I næste sekund kommer Damir flyvende op ad trappen.

Det er en helt ny Damir. Dette væsen har ulvehoved. Og hale. Fingrene ender i sylespidse kløer.

De gule øjne stirrer på Estrid. Gabet er vidt åbent

og parat til at bide hende ihjel. Estrid hæver sin stav. Men hun kunne lige så godt have forsøgt at forsvare sig med en tandstikker.

Én chance, tænker Viggo og svinger gleipnerrebet over hovedet. Jeg har én chance.

Så sender han enden med kanelbøtten af sted. Rebet daler ned i en perfekt bue og snor sig rundt om ulvehalsen. Inden Damir er nået op til det øverste trappetrin, falder han ned på knæ.

Han forvandler sig igen til den tynde, hårløse person.

Damir vender blikket op mod Viggo. Han fører hånden op til gleipnerrebet, som han har om halsen.

”Tak,” mumler han.

Så rejser han sig op på usikre ben.

”Til biblioteket,” siger han. ”Nu! Måske kan vi nå at redde Alrik.”